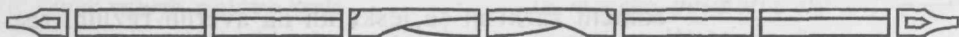

Ožbe pa je stopil h gospodu nadučitelju in mu ves dogodek natanko pojasnil. Dolgo sta se razgovarjala. Gospod si je vse natanko zapomnil in odšel dalje na svoj vsakdanji izprehod.

Težko so se napravili prihodnji dan dečki v šolo, vedeli so, kaj jih čaka. Močno jim je tolklo srce, ko je gospod nadučitelj stopil v sobo. »Kdo je bil včeraj med tistimi, ki so zasramovali Ožbeta?« je rekel z močnim glasom. Učenci so vstajali plaho in boječe, bali so se kazni, ki jih ima doleteti. Gospod nadučitelj jih je ostro pokaral, in morali so ostati po pouku v šoli zaprti.

Žalostno so šli kaznovani poredneži po šoli domov, vedeli so, da so eno kazen že prebili. -- Kje pa je druga, hujša kazen doma?!

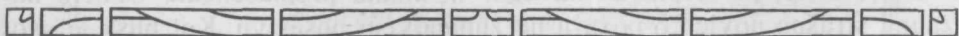
Naš dedek.

*Dedek je o sreči sanjal,
tíhi sreči pod zemljó —
zunaj sneg je naletaval
in odel prirodo vso.*

*Kot snežinka pade tiho
in neslišno sred noči —
dedek je sladkó zasanjal
in zatisnil v smrt oči.*

*In so dedka pokopali,
grob njegov je sneg odel —
nanj nebo je položilo
prt nedolžen, lep in bel.*

Jan Reginov.

HINKO MEDIČ:

Težak račun.

rodili so se vsi piščanci ponoči; pomislite, triindvajset! Bili so rumeni kakor cekini, le po zadku in po perutnicah so imeli temne lise. Kako so bili srčkani, živahni in hitri! Kar veselje jih je bilo gledati, kako so na dvorišču tekali semintja: venomer so čivkali in oključali vsako bilko in slehrni kamenček. Kako se je morala jeziti koklja nad temi paglavčki: neprenehoma je kokodačala in jih vabila v svojo varno bližino.

Stara mati je bila že toliko oslabela, da je noge niso hotele več nositi. Ko je bila še bolj čvrsta, je nosila v mesto jajca in piščance in si tako prislužila marsikateri novčič — ali sedaj? Sila je trkala na vrata, zato